

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/89/2021
Identifikačné číslo spisu:	8117221850
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8117221850.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobcu: EKOMONT SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Kamenica 583, 082 71 Lipany, IČO: 36 709 824, právne zastúpeného JUDr. Marekom Tkáčom, advokátom so sídlom Námestie sv. Martina 39, 082 71 Lipany, IČO: 42 226 651, proti žalovanému: Prešovský samosprávny kraj, so sídlom Námestie mieru 2, 080 01 Prešov, IČO: 37 870 475, o zaplatenie 223.101,32 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 10. decembra 2020, č. k. 3Cob/67/2020-474, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 15. októbra 2019, č. k. 21Cb/229/2017-381, zamietol žalobu a priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný ako prijímateľ a Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (ďalej len „MPaRV SR“) ako poskytovateľ uzatvorili dňa 28. apríla 2014 v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z.z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z2215012008001 (ďalej len „zmluva o poskytnutí NFP“), predmetom ktorej bola úprava zmluvných podmienok, práv a povinností medzi poskytovateľom a prijímateľom pri poskytnutí nenávratného finančného príspevku zo strany poskytovateľa prijímateľovi na realizáciu aktivít projektu, ktorý bol predmetom schválenej žiadosti o NFP: Názov projektu: „Odstránenie následkov povodní na mostoch v PSK - východ, Miesto realizácie: Východné Slovensko, Prešovský kraj, okres Humenné, Medzilaborce, Vranov nad Topľou, číslo výzvy: ROP-5.1-2013/01“ (ďalej aj „Projekt“). Zmluva o poskytnutí NFP nadobudla účinnosť dňa 10. mája 2014 a Dodatok č. 1 k tejto zmluve nadobudol účinnosť dňa 1. augusta 2015. V súvislosti so zmluvou o poskytnutí NFP uzatvorili dňa 29. októbra

2014 žalovaný ako objednávateľ a obchodná spoločnosť HANT BA DS, a.s., IČO: 36 834 921, so sídlom Považské Podhradie 77, 017 04 Považská Bystrica ako zhotoviteľ zmluvu o dielo č. Ú PSK:593/2014/OOD (ďalej len „zmluva o dielo č. 1“). Obchodná spoločnosť HANT BA DS, a.s., ako zhotoviteľ a žalobca ako podzhotoviteľ uzatvorili 20. mája 2015 zmluvu o dielo č. DS66300-02/2015 (ďalej len „zmluva o dielo č. 2“), čím obchodná spoločnosť HANT BA DS, a.s. v zmysle bodu 3.6 zmluvy o dielo č. 1 písomne doplnila zazmluvnené subdodávky na práce a materiály s uvedením podzhotoviteľov. V prospech žalobcu bol zriadený aj osobitný viazaný účet vo VÚB, a.s. Následne boli medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou HANT BA DS, a.s. uzatvorené dodatky č. 1, 2 a 3 k zmluve o dielo č. 2. Predmetom zmluvy o dielo č. 2 a jej dodatkov bolo vykonanie stavebných objektov v rámci projektu „Odstránenie následkov povodní na mostoch v PSK - východ“, na ktorý bol zo strany MPaRV SR poskytnutý žalovanému nenávratný finančný príspevok vo výške 277.182,26 eur s DPH. Predmetné stavebné objekty žalobca riadne a včas vykonal, a preto vystavil faktúru č. 15001, faktúru č. 15002, faktúru č. 15003, faktúru č. 15004, faktúru č. 15005, faktúru č. 15006, faktúru č. 15007 a faktúru č. 15008. Tieto faktúry boli obchodnou spoločnosťou HANT BA DS, a.s. odsúhlasené a v zmysle bodu 6.3 a bodu 6.5 zmluvy o dielo č. 2 predložené na vyplatenie obchodnej spoločnosti VÚB, a.s., keďže 24. júna 2015 bol zriadený viazaný účet medzi obchodnou spoločnosťou HANT BA DS, a.s. (majiteľ účtu), VÚB, a.s. a žalobcom, z ktorého mali byť uhradené tieto faktúry. Viazaný účet bol zriadený za účelom ochrany žalobcu a jeho peňažných prostriedkov a bol predmetom dodatku č. 1 k zmluve o dielo č. 1. Žalobcovi však faktúry po predložení VÚB, a.s. neboli uhradené, okrem sumy 54.000,- eur.

2.1. UniCredit Bank ako záložný veriteľ dňa 30. septembra 2015 písomne oznámila žalovanému listom z 23. septembra 2015 vznik záložného práva prílohou, ktorého bol výpis z Notárskeho centrálného registra záložných práv (NCRZP 23683/2010). Záložné právo bolo preukázané žalovanému ako poddĺžnikovi spôsobom uvedeným v ustanovení § 151mb ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). V súlade s § 151mb ods. 3 Občianskeho zákonníka žalovaný nebol oprávnený splniť svoj dlh obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s. (záložcovi (dĺžnikovi)) ako dodávateľovi diela bez súhlasu UniCredit Bank ako záložného veriteľa, v dôsledku čoho žalovaný plnil v prospech záložného veriteľa a nie na účet obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s., ktorý bol viazaný v prospech žalobcu. Žalobca vyzval žalovaného listom z 20. januára 2016 označeným ako „Žiadosť o súčinnosť a výzva na zaplatenie“ na náhradu škody vo výške 223.101,32 eur v lehote do 15. marca 2016, avšak žalovaný žalobcovi túto škodu nenahradil.

2.2 Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že nemal z výsledkov vykonaného dokazovania za preukázané, že by žalovaný bol tým subjektom, od ktorého môže žalobca náhradu škody špecifikovanej v žalobe požadovať, keďže nebolo preukázané, že žalovaný je tým subjektom, ktorý podľa zákona za škodu uplatnenú žalobou zodpovedá, vzhľadom na to, že nebolo preukázané, že by žalovaný porušil nejaký svoj záväzok, ktorý by sa riadil ustanoveniami zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“). Nebolo preukázané, že by žalovaný bol so žalobcom v nejakom obchodnozáväzkovom vzťahu, z ktorého by mu vyplývali nejaké povinnosti, porušením ktorých by žalobcovi v priamej bezprostrednej príčinnej súvislosti vznikla škoda, ktorú si žalobca uplatnil žalobou voči žalovanému.

2.3. Okresný súd zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov F.. I. A., F.. I. H., F.. Y. A., F.. S. I., Z.. K. H., starostov obcí Výšný Žipov a Košarovce, F.. Z. Z., S., F.. S. K. a F.. Z. I., ako aj návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania oboznámením kompletnej dokumentácie vo vzťahu k obstarávaniu opráv mostov v zlom stave, ktoré boli v kompetencii žalovaného, oboznámením dokumentácie k vybaveniu nenávratných finančných prostriedkov a oboznámením záložnej zmluvy, keďže na základe svojho predbežného právneho posúdenia veci dospel k záveru, že vykonaním týchto dôkazov by nedospel k inému rozhodnutiu o veci, k akému už dospel na základe vykonaných dôkazov.

2.4. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalovaný neporušil žiadny svoj záväzok, resp. žiadnu svoju zmluvnú povinnosť, teda tu absentuje už prvý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, a to protiprávny úkon, v dôsledku čoho musí absentovať aj tretí predpoklad, ktorým je príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom (existencia takéhoto protiprávneho úkonu preukázaná nebola) a škodou, ktorá mala žalobcovi vzniknúť. Z toho nepochybne vyplýva, že ak žalobcovi skutočne vznikla škoda, za túto škodu žalovaný nenesie zodpovednosť, t.j. nezodpovedá za ňu v zmysle § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, lebo nebola spôsobená v príčinnej

súvislosti s porušením nejakej zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného, ktorá by mu vyplývala z ustanovení Obchodného zákonníka, prípadne iných právnych predpisov spadajúcich pod obchodné právo. Rovnako, ak plnením žalovaného v prospech záložného veriteľa vznikla žalobcovi škoda, žalovaný za ňu nenesie zodpovednosť, keďže tu chýbajú dva z troch nevyhnutných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu, a to protiprávne konanie žalovaného, a teda i príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou. Ak žalovaný plnil záložnému veriteľovi, tak splnil len svoju zákonnú povinnosť, ktorá mu vyplývala z ustanovenia § 151mb Občianskeho zákonníka, čo v žiadnom prípade nemožno podľa záveru okresného súdu považovať za protiprávny úkon.

2.5. K oprávnenosti žalovaného plniť záložnému veriteľovi okresný súd skonštatoval, že v zmysle platnej legislatívy sa záložné právo voči žalovanému stalo účinným 30. septembra 2015, teda doručením písomného oznámenia o vzniku záložného práva, prílohou ktorého bol výpis z NCRZP. Predložením výpisu z NCRZP si banka, ako záložný veriteľ splnila svoju preukaznú povinnosť voči žalovanému. Občiansky zákonník nevyžaduje, aby záložný veriteľ k oznámeniu o zriadení záložného práva na pohľadávku doložil aj záložnú zmluvu. Výkon záložného práva nemožno považovať za prevod práv a záväzkov na inú osobu. Prevod práv predstavuje jeden z viacerých možných právnych inštitútov zabezpečenia záväzku veriteľa (zabezpečovací prevod práva), ktorý je upravený v § 553 Občianskeho zákonníka. Zmluva o zabezpečovacom prevode práva sa musí uzatvoriť písomne, avšak v tomto prípade zmluva o zabezpečovacom prevode práv nebola uzavretá, preto nie je možné odvolávať sa na skutočnosť, že žalovaný ani žalobca nedali súhlas na prevod práv a záväzkov na inú osobu. Veriteľ si v tomto prípade zvolil na zabezpečenie svojich pohľadávok voči dlžníkovi formu zriadenia záložného práva. Žalovaný neuviedol, ani nemohol uviesť žalobcu do omylu, pretože pri plnení svojich záväzkov zo zmlúv žiadnym spôsobom nezasiahol do práv žalobcu z dôvodu, že nebol so žalobcom v žiadnom zmluvnom vzťahu. Žalovaný sa ani iným spôsobom nezaviazal, že bude plniť žalobcovi namiesto toho, aby plnil zhotoviteľovi diela - obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s. Naopak, žalovaný bol povinný plniť a finančné prostriedky uhradiť banke UniCredit Bank z dôvodu, že banka, ako záložný veriteľ preukázala žalovanému vznik záložného práva a týmto preukázaním sa záložné právo k pohľadávke stalo voči žalovanému účinným. Nebolo povinnosťou žalovaného overovať vopred zriadenie záložného práva, resp. zriadenie bankovej záruky obchodnou spoločnosťou HANT BA DS, a.s. v prospech banky, resp. v prospech inej osoby. Žalovaný po uplatnení záložného práva bankou v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka (§ 151mb ods. 3) a v súlade so zmluvou o poskytnutí NFP (čl. 17 bod 7. písm. b) Prílohy č. 1) plnil banke z dôvodu, že preukázaním vzniku záložného práva k pohľadávke bankou sa záložné právo stalo účinným voči žalovanému. Finančné prostriedky vyplatené banke nepatrili žalobcovi, a ak by žalovaný neplnil banke na základe preukázania vzniku záložného práva k pohľadávke, tak by plnil obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s., nie žalobcovi. Žalobca si nedostatočne zabezpečil plnenie svojich pohľadávok voči svojmu zmluvnému partnerovi - obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s. a táto skutočnosť nemôže byť podľa súdu prvej inštancie na ťarchu žalovaného.

2.6. K námietke žalobcu o povinnosti prejednať a odsúhlasiť prevod sumy nad 35.000,-eur zastupiteľstvom žalovaného, okresný súd uviedol, že táto je zo strany žalobcu založená na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko práva zastupiteľstva žalovaného pri nakladaní s majetkom samosprávneho kraja upravujú zásady hospodárenia a nakladania s majetkom Prešovského samosprávneho kraja v § 17 písm. j/, ktorých je uvedené: „Zastupiteľstvo samosprávneho kraja schvaľuje nakladanie s majetkovými právami samosprávneho kraja nad hodnotu 35.000,- eur vrátane uzavretia dohôd o urovnaní nad hodnotu 35.000,- eur“. Predmetné ustanovenie sa týka nakladania s majetkovými právami, ktoré patria žalovanému, t.j. napríklad zriadenie záložného práva/zádržného práva na majetku žalovaného, práva zodpovedajúce vecným bremenám zriaďovaných na majetku žalovaného a pod. a netýka sa úhrady finančných prostriedkov vzniknutých zo zmluvných vzťahov, ktorých použitie je schválené zastupiteľstvom v rámci schvaľovania rozpočtu. Žalovaný v zmysle platnej legislatívy nemal povinnosť žiadať akékoľvek doklady preukazujúce zriadenie záložného práva, postačujúce bolo podľa okresného súdu tak, ako je vyššie uvedené preukázanie vzniku záložného práva, čo banka preukázala doložením výpisu (NCRZP 23683/2010). Účel použitia nenávratného finančného príspevku bol dodržaný, čo odobril aj riadiaci orgán, o čom svedčí aj oznámenie riadiaceho orgánu o záveroch administratívnej kontroly žiadosti o platbu - zúčtovanie predfinancovania z 9. novembra 2015, ktorým bola žiadosť o platbu schválená. Z dôvodov vyššie uvedených okresný súd žalobu zamietol.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) ako súd odvolací, rozsudkom zo dňa 10. decembra 2020, č. k. 3Cob/67/2020-474, odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver, preto v plnom rozsahu odkázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu.

4.1. Na doplnenie krajský súd uviedol, že uzatvorením zmluvy o dielo č. 1 a uzatvorením zmluvy o dielo č. 2 vznikli dva samostatné záväzkové právne vzťahy, a to záväzkový právny vzťah medzi žalovaným a obchodnou spoločnosťou HANT BA DS, a.s. (podľa § 536 ods. 1 OBZ) a záväzkový právny vzťah medzi obchodnou spoločnosťou HANT BA DS, a.s. a žalobcom (podľa § 538 OBZ), spoločným menovateľom ktorých bolo zhotovenie toho istého diela. V súvislosti s tým odvolací súd dodal, že povinnosť zaplatiť cenu za vykonanie diela vyplývala zo zmluvy č. 1 žalovanému a zo zmluvy č. 2 obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s.

4.2. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku ďalej uviedol, že žalovaný si túto svoju povinnosť zaplatiť cenu za vykonanie diela obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s. splnil, a pokiaľ žalobca tvrdí, že žalovaný plnil UniCredit Bank ako neoprávnenému subjektu a správne mal plniť jemu, odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný bol povinný na základe záložného práva banky k pohľadávke obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s., plniť banke. Zároveň odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie podotkol, že ak pohľadávka žalobcu vyplývajúca zo zmluvy o dielo č. 2 nebola obchodnou spoločnosťou HANT BA DS, a.s. splnená, mohol, resp. mal ju uplatniť žalobou voči tejto obchodnej spoločnosti ako voči svojmu dlžníkovi.

4.3. Odvolací súd poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/214/2011 z 18. januára 2012 ďalej uviedol, že námietku žalobcu, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevyjadril k účelu zmluvy o poskytnutí NFP, neaplikoval jej ustanovenia a neprihliadol na porušenie zmluvy o poskytnutí NFP, ako aj ostatných zmluvných vzťahov a dojednanií žalovaným označil za irelevantnú.

4.4. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že peňažné prostriedky patrili obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s. a nie žalobcovi, a to vzhľadom na existenciu v jeho prospech osobitne zriadeného viazaného účtu, odvolací súd uviedol, že žalovaný mohol poukázať na osobitne zriadený viazaný účet iba cenu diela dohodnutú v zmluve o dielo č. 2, avšak iba za predpokladu, že by sa na pohľadávku obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s. nevzťahovalo záložné právo UniCredit Bank, ktoré má prednosť pred nárokom žalobcu na plnenie voči žalovanému. Z dôvodov vyššie uvedených krajský súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“).

6. Prípustnosť svojho dovolania v zmysel ust. § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, tvrdí dovolateľ v tom, že rozhodnutie krajského súdu trpí vadou zmätočnosti, spočívajúcou v nepresvedčivosti a jeho nedostatočnej odôvodnenosti a arbitrárnosti. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento nevykonával navrhnuté dôkazy a nenariadil pojednávanie potrebné za účelom doplnenia dokazovania, ako aj nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, nesprávne zistil skutočný stav veci.

6.1. Dovolateľ namietajúci nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa nijako nezaoberal námietkou žalobcu, a to že na danú vec sa vzťahujú osobitné právne predpisy (zákon č. 528/2008 Z. z. [najmä ust. § 13] a zákon č. 292/2014 Z. z.), ako aj komunitárne právo (Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady), ktoré má prednosť pred zákonmi SR, keďže finančný príspevok na Projekt bol poskytnutý z Európskeho fondu regionálneho rozvoja.

6.2. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa v odôvodnení svojho rozhodnutia taktiež nezaoberal

námietkou žalobcu, že zastupiteľstvo žalovaného a MPaRV SR neschválilo použitie peňažných prostriedkov EÚ pre banku UniCredit Bank, ale iba pre Projekt, resp. pre oprávnené výdavky schválené poskytovateľom. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa nijako nevysporiadal ani s odvolacou námietkou, kde žalobca napádal tvrdenie okresného súdu, že „námietka žalobcu o povinnosti prejednať a odsúhlasiť prevod sumy nad 35.000,- Eur zastupiteľstvom PSK je zo strany žalobcu založená na nesprávnom posúdení veci“.

6.3. Namieta, že odvolací súd sa vo svojom rozsudku nezaoberal námietkou žalobcu, že konanie žalovaného, keď nepoukázal účelovo viazané peňažné prostriedky Projektu na zmluvne dohodnutý účet vo VÚB, a.s., bolo konaním v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko spôsobilo žalobcovi škodu.

6.4. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento (rovnako ako súd prvej inštancie) sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyjadril k účelu použitia NFP, k účelu zmluvy o poskytnutí NFP (ktorým bolo spolufinancovanie schváleného Projektu prijímateľa poskytnutím NFP z prostriedkov pre Operačný program: Regionálny operačný program, spolufinancovaný fondom: Európsky fond regionálneho rozvoja), ako aj zmluvným ustanoveniam (2.3, 3.3, 3.4, 6.3) či Prílohe č. 1 k Zmluve o poskytnutí NFP (čl. 6 bod 1 a čl. 14 bod 1), z ktorého dôvodu je rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie arbitrárne a nepreskúmateľné.

6.5. Namieta, že súdy oboch inštancií neprihliadli a vo svojich rozhodnutiach sa nevysporiadali s námietkou žalobcu o porušení dodatku č. 1 k Zmluve o dielo č. 1 zo dňa 29. októbra 2014 zo strany žalovaného, ktorého predmetom bol dňom 25. júna 2015 viazaný účet vo VÚB, a.s., založený za účelom ochrany žalobcu a jeho peňažných prostriedkov, a z ktorého mali byť so súhlasom žalovaného uhradené v žalobe bližšie špecifikované faktúry automaticky po ich predložení.

6.6. Vytýka súdom oboch inštancií, že tieto sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí nevysporiadali s námietkou žalobcu, a síce, že tým, že žalovaný odsúhlasil (hoci tak urobiť nemal) žalobcu ako podzhotoviteľa na Projekte a taktiež nesprávne uspokojil pohľadávku banky UniCredit Bank voči spoločnosti HANT BA DS, a.s., a to v sume vyše 1 mil. eur, hoci sporná pohľadávka banky nesúvisela s Projektom a bola iba vo výške 275.143,52 eur za okolností, ak nepoukázal účelovo určené peňažné prostriedky z Európskeho fondu regionálneho rozvoja žalobcovi na žalovaným odsúhlasený, schválený a zverejnený osobitný účet v prospech žalobcu, ktorého zriadenie žalovaný sám navrhol a na ktorý sa zaviazal poslať finančné prostriedky, s ktorými mala spoločnosť HANT BA DS, a.s. zakázané nakladať, je týmto zodpovedný za škodu, ktorá žalobcovi vznikla. Akcentuje, že na prevod práva a záväzku zo spoločnosti HANT BA DS, a.s. na inú osobu, t.j. žalovaného a banku UniCredit Bank v zmysle zmluvy o dielo zo dňa 29. októbra 2014, zmluvy o dielo zo dňa 20. mája 2015 a Zmluvy o poskytnutí NFP zo dňa 28. apríla 2014 nebol daný žiadny písomný súhlas (bod 3.6 a 16.3 zmluvy o dielo zo dňa 29. októbra 2014).

6.7. Vytýka súdom oboch inštancií, že tieto sa v odôvodneniach svojich rozsudkov nijako nezaoberali námietkou spoločnosti HANT BA DS, a.s., učenou žalovanému písomnosťou zo dňa 2. októbra 2015 (č.l. 168 a nasl. spisu), že neexistuje žiadne splatná pohľadávka banky UniCredit Bank voči tejto spoločnosti.

6.8. Tvrdí arbitrárnosť a neodôvodnenosť rozhodnutí súdov i v časti, kde odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie uzavrel, že ak žalovaný plnil záložnému veriteľovi, tak splnil len svoju povinnosť, ktorá mu vyplývala z ust. § 151mb OZ, a teda toto konanie žalovaného nie je možné považovať za protiprávny úkon, resp. súdy oboch inštancií sa nevyjadrili k námietke žalobcu, že uvedený záver nie je správny, nakoľko išlo o účelovo viazané peňažné prostriedky EÚ.

6.9. Ako neodôvodnený hodnotí i záver odvolacieho súdu, že „žalovaný bol povinný plniť a finančné prostriedky uhradiť banke UniCredit Bank z dôvodu, že banka ako záložný veriteľ preukázala žalovanému vznik záložného práva..." osobitne k námietke, že nie je namieste zbavenie zodpovednosti žalovaného, ktorý nepoukázal peňažné prostriedky na viazaný bankový účet vo VÚB, a.s., o ktorom žalovaný vedel, že neexistuje právo spoločnosti HANT BA DS, a.s. na peňažné prostriedky Projektu pripadajúce na žalobcu a výkon takéhoto práva bol podľa žalobcu v rozpore s dobrými mravmi.

6.10. Vytýka odvolaciemu súdu, že tento nereflektoval na odvoláciu námietku žalobcu, že súd prvej inštancie poukázal vo svojom rozhodnutí na čl. 17 ods. 7 písm. b/ Prílohy č. 1 k Zmluve o poskytnutí NFP, avšak nepoukázal na čl. 17 ods. 9 prílohy, ktorý nadväzuje na čl. 17 ods. 7 písm. b/ Prílohy, ktoré články navzájom súvisia a nemožno ich oddeliť, a teda nezistil, že žalovaný z dôvodu nenaplnenia týchto súvisiacich ustanovení nemohol poukázať peňažné prostriedky banke UniCredit Bank, a to i s

prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný mal v zmysle čl. 17 bod 9 prílohy č. 1 predložiť aj doklady preukazujúce vznik záložného práva a tiež výpis z účtu potvrdzujúci skutočné uhradenie účtovných dokladov záložnému veriteľovi, čo sa nestalo.

6.11. Dovolateľ ďalej tvrdí vadnosť postupu súdov oboch inšancií v procese dokazovania, keď tieto nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, vo vzťahu k vykonaným platbám. Vytýka tiež súdu prvej inšancie a následne i odvolaciemu súdu, že tento nevyhovел jeho návrhu na výsluch svedkov, F. I. A., F. I. H., F. Y. A., F. S. I., Z. H., F. Z. Z., S., F. S. K., F. Z. L. a dotknutých starostov obcí Výšný Žipov, Koškovce a Košárovce a rovnako vytýka súdom, že tieto nevyhoveli návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania vyžiadaním si zmluvy o zriadení záložného práva od banky UniCredit Bank, oboznámením sa s kompletnou dokumentáciou žalovaného a MPA RV SR týkajúceho sa Projektu (vrátane výberového konania, č. výzvy: ROP-5.1-2013/1), žiadosťami žalovaného o platbu a ich príloh a procesu schvaľovania. Odvolací súd mal podľa žalobcu v súlade s ust. § 384 ods. 2 a § 385 ods. 1 C.s.p. a v súvislosti s potrebou doplnenia dokazovania nariadiť pojednávanie.

7. Prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. tvrdí žalobca v nesprávnej aplikácii normy zo strany súdov, konkr. ust. § 151a, §151b ods. 1, §151d ods. 3 a 4, § 151l ods. 1, § 151mb ods. 1 až 7 OZ (resp. ustanovení o záložnom práve) na predmetnú vec, teda na účelovo viazané peňažné prostriedky vyčlenené z fondu Európskeho spoločenstva. Dovolateľ tvrdí, že podporu EÚ, resp. nenávratný finančný príspevok mohol žalovaný použiť výlučne iba v súlade s princípom účelnosti podľa ust. § 2 ods. 2 zákona č. 292/2014 Z. z., ust. § 6 ods. 1 písm. i/ a § 13 ods. 1 písm. a/, k/ a n/ a ods. 2 zákona č. 583/2004 Z. z., Nariadenia Rady č. 1083/2006 z 11. júna 2006 (čl. 7, 59, 60), Nariadenia EP a rady č. 1303/2013 z 17. decembra 2013 (čl. 2, 12, 60, 61, 65) a 1080/2006 z 5. júla 2006 a čl. 14 bod 1 prílohy č. 1 k Zmluve o poskytnutí NFP na základe zákona č. 528/2008 Zb.

Rovnako vytýka súdom, že tieto nesprávne neprihľadli k ust. osobitných právnych predpisov (§ 2 písm. a/, § 3 ods. 1, § 7 ods. 1, § 12 ods. 1, § 13 ods. 1, 2, 3, 9, § 15 ods. 1 a 4, § 24b ods. 2, § 33 ods. 1 a 3 zákona č. 528/2008 Z. z. a § 3 ods. 1, § 33 ods. 1 z. č. 292/2014 Z. z.).

7.1. Za dovolacím súdom doposiaľ nevyriešené a podľa žalobcu pre rozhodnutie vo veci podstatné označil dovolateľ nasledujúce tri právne otázky:

1./ Je možné použiť nenávratný finančný príspevok poskytnutý na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku uzatvorenej na základe § 12 ods. 1 a § 15 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov a účelne vyčlenený z Európskeho fondu regionálneho rozvoja iba pre oprávnené a skutočne vynaložené výdavky Projektu pre účastníkov Projektu, vrátane podzhotoviteľov, na uspokojenie záložného veriteľa pri výkone jeho záložného práva, ktoré nebolo zriadené v rámci a v prospech Projektu, resp. ktoré nevzniklo v oprávnenom období v zmysle príslušnej Výzvy, v zmysle ust. o záložnom práve podľa ust. § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka?

2./ Vzťahujú sa peňažné prostriedky z fondov Európskeho spoločenstva, resp. z Európskeho fondu regionálneho rozvoja, vyčlenené pre Projekt, poskytnuté ako nenávratný finančný príspevok na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku uzatvorenej na základe § 12 ods. 1 a § 15 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov, aj na podzhotoviteľov Projektu?

3./ Je vylúčená v dôsledku uplatnenia záložného práva záložného veriteľa, ktoré nebolo zriadené v rámci a v prospech Projektu, resp. ktoré nevzniklo v oprávnenom období a pre oprávnené výdavky v zmysle príslušnej Výzvy, aplikácia komunitárneho práva Európskej únie a zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov na Projekt, pre ktorý bol poskytnutý príspevok z fondu Európskej únie, resp. Európskeho fondu regionálneho rozvoja na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku uzatvorenej na základe § 12 ods. 1 a § 15 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov?

7.2. Žalobca tvrdí nesprávne právne posúdenie i v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ktorej nedostatok u žalovaného konštatujú súdy oboch inšancií. Dovolateľ tvrdí, že žalovaný, ktorý bol zapojený do zmluvného vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou HANT BADS, a.s., a ktorý nepoukázal peňažné prostriedky v zmysle dodatku č. 1 k zmluve o dielo č. 1 na správny, schválený a zverejnený

bankový účet banky VÚB, a.s., ale na nesprávny, neschválený a nezverejnený bankový účet banky UniCredit Bank, ktorá vôbec nespĺňala podmienky Projektu a jeho Výzvy, je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti a má pasívnu vecnú legitímáciu vo veci náhrady škody, keďže ju týmto spôsobil žalobcovi, pričom to nevylučuje ani samostatné uzatvorenie zmluvy o dielo č. 1 medzi zhotoviteľom a podzhotoviteľom, keďže na to, aby bol žalobca uspokojený nebolo už potrebné konanie spoločnosti HANT BA DS, a.s. ako zhotoviteľa, ale práve žalovaného. Dovolateľ má za to, že ďalšou pre vec zásadnou právnou otázkou, ktorá nebola dovolacím súdom doposiaľ riešená, je:

4./ či uzatvorenie zmluvy o dielo medzi zhotoviteľom a podzhotoviteľom zbavuje zodpovednosti objednávateľa za škodu podľa ust. § 415 a § 420 OZ, spôsobenú podzhotoviteľovi.

7.3. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 3Cob/67/2020-474 zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

8. Žalovaný vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu uviedol, že súdy oboch inštancií sa v konaní riadne vysporiadali, tak s otázkou náhrady škody, ako aj s tým, že žalovaný nezodpovedá žalobcovi za vznik škody, nakoľko žalovaný nebol so žalobcom v žiadnom zmluvnom vzťahu, a preto nemal právny titul na vyplatenie požadovanej sumy. Poukázal aj na skutočnosť, že žalobca v konaní nežiadal náhradu škody, ale domáhal sa zaplattenia ceny diela, ktoré zhotovil ako subdodávateľ na základe zmluvy o dielo pre tretiu osobu, pričom zmluva o dielo nebola uzatvorená medzi dovolateľom a žalovaným. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol v zmysle ust. § 447 C.s.p.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na oprávnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

11. Podľa ustanovenia § 419 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu, ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

12. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je

dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Podľa § 431 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

15. Podľa § 432 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p.

17. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. a tvrdí zásah súdov oboch inštancií do jeho práva na spravodlivý proces, keď tieto vydali rozhodnutia, ktoré podľa dovolateľa sú zmätočné, nepresvedčivé, arbitrárne a celkovo nepreskúmateľné. Dovolateľ taktiež namieta, že súdy nevykonali navrhované dôkazy a v konaní predložené dôkazy nesprávne vyhodnotili.

18. Relevantné znaky, charakterizujúce procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C.s.p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. O uvedený prípad sa však podľa dovolacieho súdu v súdnej veci nejedná.

19. Dovolací súd konštatuje, že námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. automaticky v každom jednom prípade, keď sa neúspešná strana nestotožní s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie). Naopak k posudzovaniu prípustnosti dovolania pri uplatnení námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba pristupovať individuálne s prihliadnutím na konkrétnu rozhodovanú vec. Na mieste je tak reštriktívny prístup.

19.1. Prípustnosť dovolania na základe tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia môže byť daná v prípadoch, ak odvolací súd nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia znemožní strane v dovolaní uplatniť dovolací dôvod podľa § 432 C.s.p., t.j. namietat nesprávne právne posúdenie veci (rovnako aj 3Obdo/42/2019); ak odvolací súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia (viď aj 3Obdo/72/2016 a 3Obdo/10/2017), alebo ak sa odvolací súd nevysporiada so skutočnosťou, ktorá je kľúčová pre rozhodovaný spor a má podstatný vplyv na výsledok konania (viď aj 3Obdo/93/2019).

19.2. V rozhodovanom spore podľa názoru dovolacieho súdu nešlo o žiadnu z výnimiek uvedených vyššie. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s tým, že konajúce súdy jeho žalobe nevyhoveli. Už v uznesení z 11. apríla 2019, sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd

skonštatoval, že „prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech. Na zdôraznenie uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04)". Uvedený záver je plne aktuálny aj v rozhodovanej veci.

20. Je potrebné mať predovšetkým na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé čoho, a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil.

20.1. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že je preto právne súladné, keď odvolací súd v celom rozsahu sa stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, s poukazom na § 387 C.s.p., odkázal na správnosť dôvodov, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku. Pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje. Zásadnou pre rozhodnutie vo veci bola konštatácia súdov, že z výsledkov dokazovania nebolo preukázané, že by žalovaný bol tým subjektom, od ktorého môže žalobca náhradu škody špecifikovanej v žalobe požadovať, resp. že žalovaný je tým subjektom, ktorý podľa zákona za škodu uplatnenú žalobou zodpovedá, vzhľadom na to, že nebolo preukázané, že by žalovaný porušil nejaký svoj záväzok, ktorý by sa riadil ustanoveniami zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“). Súdy vo svojich rozhodnutiach jednoznačne uviedli, že žalovaný nebol so žalobcom v obchodnozáväzkovom vzťahu, z ktorého by mu vyplývali nejaké povinnosti, porušením ktorých by žalobcovi v priamej bezprostrednej príčinnej súvislosti vznikla škoda, ktorú si žalobca uplatnil žalobou voči žalovanému. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia zreteľne uviedol, že dôvodom zamietnutia žaloby bola skutočnosť, že žalovaný neporušil žiadny svoj záväzok, resp. žiadnu svoju zmluvnú povinnosť, teda tu absentuje už prvý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, a to protiprávny úkon, v dôsledku čoho absentuje aj tretí predpoklad, ktorým je príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom (existencia takéhoto protiprávneho úkonu preukázaná nebola) a škodou, ktorá mala žalobcovi vzniknúť. Z toho podľa okresného súdu nepochybne vyplýval i záver, že ak žalobcovi skutočne vznikla škoda plnením žalovaného v prospech záložného veriteľa, za túto škodu žalovaný nenesie zodpovednosť, t.j. nezodpovedá za ňu v zmysle § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, nakoľko nebola spôsobená v príčinnej súvislosti s porušením nejakej zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného. Ak totiž žalovaný plnil záložnému veriteľovi, tak splnil len svoju zákonnú povinnosť, ktorá mu vyplývala z ustanovenia § 151mb Občianskeho zákonníka, čo v žiadnom prípade nemožno považovať za protiprávny úkon. Naopak, žalovaný bol povinný plniť a finančné prostriedky uhradiť UniCredit Bank z dôvodu, že banka ako záložný veriteľ preukázala žalovanému vznik záložného práva. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov prvej i druhej inštancie teda jednoznačne vyplýva, akými úvahami sa riadili, keď uviedli, že finančné prostriedky vyplatené banke nepatrili žalobcovi, a ak by žalovaný neplnil banke na základe preukázania vzniku záložného práva k pohľadávke, tak by plnil obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s., nie žalobcovi a to, že žalobca si nedostatočne zabezpečil plnenie svojich pohľadávok voči svojmu zmluvnému partnerovi - obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s. nemôže byť na ťarchu žalovaného.

20.2. Pokiaľ dovolateľ namietajúci nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu tvrdí, že tento sa nijako nezaoberal odvolacou námietkou žalobcu, a to že na danú vec sa vzťahujú osobitné

právne predpisy (zákon č. 528/2008 Z. z. [najmä ust. § 13] a zákon č. 292/2014 Z. z.), ako aj komunitárne právo (Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady), keďže finančný príspevok na Projekt bol poskytnutý z Európskeho fondu regionálneho rozvoja, vytýka ďalej tiež, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevyjadril k účelu použitia NFP, k účelu zmluvy o poskytnutí NFP, ako aj zmluvným ustanoveniam (2.3, 3.3, 3.4, 6.3) či Prílohe č. 1 k Zmluve o poskytnutí NFP (čl. 6 bod 1 a čl. 14 bod 1) a uvedené ustanovenia Zmluvy o poskytnutí NFP neaplikoval a vytýka súdom, že tieto sa nevyjadrili k námietke žalobcu o účelnom viazaní peňažných prostriedkov z EFRR pre Projekt, s uvedeným nemožno súhlasiť. Odvolací súd v bode 15. odôvodnenia svojho rozhodnutia jednoznačne uviedol, že odvoláciu námietku žalobcu, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevyjadril k účelu zmluvy o poskytnutí NFP, neaplikoval jej ustanovenia a neprihliadol na porušenie zmluvy o poskytnutí NFP ako aj ostatných zmluvných vzťahov a dojednaní žalovaným považuje za irelevantnú, a to i s odkazom na body 11. až 14. odôvodnenia svojho rozhodnutia.

20.3. Ak dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal námietkou žalobcu, že zastupiteľstvo žalovaného a MPaRV SR neschválilo použitie peňažných prostriedkov EÚ pre banku UniCredit Bank, ale iba pre Projekt, s uvedeným taktiež nemožno súhlasiť. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že už súd prvej inštancie vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver, pričom ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo a odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. Súd prvej inštancie pritom k námietke žalobcu o povinnosti prejednať a odsúhlasiť prevod sumy nad 35.000,- Eur zastupiteľstvom PSK uviedol, že táto je založená na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko práva zastupiteľstva Prešovského samosprávneho kraja pri nakladaní s majetkom samosprávneho kraja upravujú zásady hospodárenia a nakladania s majetkom Prešovského samosprávneho kraja v § 17 písm. j/ a toto ustanovenie sa týka nakladania s majetkovými právami, ktoré patria žalovanému a netýka sa úhrady finančných prostriedkov vzniknutých zo zmluvných vzťahov, ktorých použitie je schválené zastupiteľstvom v rámci schvaľovania rozpočtu. Z uvedeného je jednoznačné, že predmetnou námietkou sa súdy zaoberali.

20.4. Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd sa vo svojom rozsudku nezaoberal námietkou žalobcu, že konanie žalovaného, keď nepoukázal účelovo viazané peňažné prostriedky Projektu na zmluvne dohodnutý účet vo VÚB, a.s., bolo konaním v rozpore s dobrými mravmi a spôsobilo žalobcovi škodu, sa rovnako nezakladá na pravde. Už súd prvej inštancie v bode 2.4. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že ak žalovaný plnil záložnému veriteľovi, tak splnil len svoju zákonnú povinnosť, ktorá mu vyplývala z ustanovenia § 151mb Občianskeho zákonníka, čo v žiadnom prípade nemožno považovať za protiprávny úkon a ak plnením žalovaného v prospech záložného veriteľa vznikla žalobcovi škoda, žalovaný za ňu nenesie zodpovednosť, keďže tu chýbajú dva z troch nevyhnutných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu, a to protiprávne konanie žalovaného a teda i príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou.

20.5. Pokiaľ žalobca vytýka súdom, že tieto sa vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali s námietkou žalobcu o porušení dodatku č. 1 k Zmluve o dielo č.1 zo dňa 29. októbra 2014 zo strany žalovaného, ktorého predmetom dodatku bol viazaný účet vo VÚB, a.s., založený za účelom ochrany žalobcu a jeho peňažných prostriedkov a z ktorého mali byť so súhlasom žalovaného uhradené v žalobe bližšie špecifikované faktúry automaticky po ich predložení, s uvedeným sa rovnako nemožno stotožniť. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zreteľne uviedol, že záložné právo bolo preukázané žalovanému ako poddĺžnikovi spôsobom uvedeným v ustanovení § 151 mb ods. 2 OZ a v súlade s § 151 mb ods. 3 OZ nebol žalovaný oprávnený splniť svoj dlh záložcovi (dĺžnikovi) - spoločnosti HANT BA DS, a.s. ako dodávateľovi diela bez súhlasu záložného veriteľa - banky UniCredit Bank a na základe toho žalovaný plnil v prospech záložného veriteľa a nie v prospech spoločnosti HANT BA DS, a.s. na jej účet, ktorý bol viazaný v prospech žalobcu. Okresný súd ďalej uviedol, že ak aj týmto konaním žalovaného žalobcovi vznikla škoda, žalovaný za ňu nenesie zodpovednosť a ak žalovaný plnil záložnému veriteľovi, tak splnil len svoju zákonnú povinnosť, ktorá mu vyplývala z ust. § 151mb Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k námietke dovolateľa, že súdy nereflektovali na námietku žalobcu, že žalovaný mal v zmysle čl. 17 bod 9 prílohy č. 1 predložiť aj doklady preukazujúce vznik záložného práva a tiež výpis z účtu potvrdzujúci skutočné uhradenie účtovných dokladov záložnému veriteľovi, čo sa nestalo, už súd prvej

inštalácie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaný v zmysle platnej legislatívy nemal povinnosť žiadať akékoľvek doklady preukazujúce zriadenie záložného práva, postačujúce bolo preukázanie vzniku záložného práva, čo banka preukázala doložením výpisu (NCRZP 23683/2010). Okresný súd ďalej uviedol, že i účel použitia NFP bol dodržaný, čo odobril aj riadiaci orgán, o čom svedčí i oznámenie riadiaceho orgánu o záveroch administratívnej kontroly žiadosti o platbu - zúčtovanie predfinancovania zo dňa 9. novembra 2015, ktorým bola žiadosť o platbu schválená. Dovolací súd rovnako pripomína, že priamo zo Zmluvy o NFP, a to v zmysle článku 17 bod 7 písm. b/ Prílohy č. 1 k zmluve vyplýva, že na účely tejto zmluvy sa za úhradu účtovných dokladov dodávateľovi môže považovať aj úhrada záložnému veriteľovi na základe výkonu záložného práva na pohľadávku dodávateľa voči prijímateľovi v súlade s § 151a - 151 me Občianskeho zákonníka.

20.6. Pokiaľ žalobca vytyká súdom oboch inšancií, že tieto sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí nevysporiadali s námietkou, že tým, že žalovaný odsúhlasil (hoci tak urobiť nemal) žalobcu, ako podzhotoviteľa a taktiež nesprávne uspokojil pohľadávku banky UniCredit Bank voči spoločnosti HANT BA DS, a.s., je týmto zodpovedný za škodu, ktorá žalobcovi vznikla, akcentujúc, že na prevod práva a záväzku zo spoločnosti HANT BA DS, a.s. na inú osobu, t.j. žalovaného a banku UniCredit Bank nebol daný žiadny písomný súhlas, dovolací súd v tejto súvislosti odkazuje na bod 37. odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, kde tento uviedol, že výkon záložného práva nemožno považovať za prevod práv a záväzkov na inú osobu, ktorý je upravený v § 553 Občianskeho zákonníka, preto nie je možné odvolávať sa na skutočnosť, že žalovaný ani žalobca nedal súhlas na prevod práv a záväzkov na inú osobu. Veriteľ si v tomto prípade zvolil na zabezpečenie svojich pohľadávok voči dlžníkovi formu zriadenia záložného práva. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu taktiež vyplýva, že iba tým, že žalovaný odsúhlasil žalobcu ako subdodávateľa diela pre svojho zhotoviteľa, t.j. obchodnú spoločnosť HANT BA DS, a.s., nemôže niesť zodpovednosť za škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť z titulu nezaplatenia ceny za dielo jeho zmluvným partnerom a pokiaľ spoločnosť HANT BA DS, a.s. pri uzatváraní zmlúv so žalobcom neupozornila žalobcu na to, že má s UniCredit Bank a.s. uzavretú zmluvu o zriadení záložného práva ku všetkým existujúcim aj budúcim pohľadávkam voči žalovanému, uvedené nemôže byť na ťarchu žalovaného.

20.7. Pokiaľ žalobca vytyká súdom oboch inšancií, že tieto sa v odôvodneniach svojich rozsudkov nijako nezaoberali námietkou spoločnosti HANT BA DS, a.s., učenou žalovanému písomnosťou zo dňa 2. októbra 2015 (č.l. 168 a nasl. spisu), že neexistuje žiadna splatná pohľadávka banky UniCredit Bank voči tejto spoločnosti, dovolací súd opätovne odkazuje na bod 36. rozhodnutia okresného súdu, kde tento uviedol, že banka UniCredit Bank ako záložný veriteľ listom zo dňa 23. septembra 2015 písomne oznámila žalovanému dňa 30. septembra 2015 vznik záložného práva, vrátane priloženia výpisu z Notárskeho centrálného registra záložných práv (NCRZP 23683/2010). Z listu zo dňa 23. septembra 2015 vyplýva (č.l. 167 spisu), že UniCredit Bank Slovakia a.s., ako záložný veriteľ uzatvorila so spoločnosťou HANT BA DS a.s. Zmluvu o zriadení záložného práva, na základe ktorej záložca zriadil v prospech záložného veriteľa záložné právo ku všetkým existujúcim pohľadávkam záložcu voči žalovanému, ako aj ku všetkým pohľadávkam, ktoré vzniknú záložcovi voči žalovanému v budúcnosti za trvania záložného práva.

21. Dovolací súd pripomína, že ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Najvyšší súd opätovne prízvukuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Konanie pred súdom prvej inštalácie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu.

21.1. Dovolateľ tvrdí, že v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. došlo rozhodnutím odvolacieho súdu k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces spočívajúcim v nesprávnom procesnom postupe súdu, avšak neuvádza, konkrétne, ktoré procesné oprávnenia mu odvolací súd odňal, prípadne realizáciu, ktorých procesných oprávnení mu znemožnil. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C.s.p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie požiadavky, že nesprávnym procesným postupom

súd znemožnil dovolateľovi realizovať jemu patriace procesné práva a zároveň intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo v danom prípade podľa najvyššieho súdu dovolateľ nepreukázal. Rozhodnutie súdu, ktorý sa vo svojom odôvodnení vysporiada so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, avšak neodôvodnené podľa predstáv dovolateľa, nemožno automaticky považovať za rozhodnutie nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, či dokonca svojvoľné. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch inšancií je podľa dovolacieho súdu dostatočne zrejmé čoho, a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inšancie, ako ich posudzoval odvolací súd, a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie primerane vysvetlil.

21.2. K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú dostatočne zrejmé dôvody zamietnutia žalobného návrhu.

22. Žalobca tvrdiaci prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. vytyka súdom oboch inšancií, že tieto nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, ak skonštatovali, že žiadosť o platbu č. 2 zo dňa 10. októbra 2015 sa týkala už vyplatených peňažných prostriedkov zo strany žalovaného na účet banky UniCredit Bank dňa 5. októbra 2015. Rovnako vytyka súdom, že tieto nevyhoveli jeho návrhu na výsluch svedkov, F. I. A., F. I. H., F. Y. A., F. S. I., Z. H., F. Z. Z., S., F. S. K., F. Z. L. a dotknutých starostov obcí Výšný Žipov, Koškovce a Košárovce a nevyhoveli návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania vyžiadaním si zmluvy o zriadení záložného práva od banky UniCredit Bank, oboznámením sa s kompletnou dokumentáciou žalovaného a MPA RV SR týkajúceho sa Projektu (vrátane výberového konania, č. výzvy: ROP-5.1-2013/1), žiadosťami žalovaného o platbu a ich príloh a procesu schvaľovania. K uvedenému dovolací súd uvádza nasledovné:

23. V zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu formovanej od roku 1992 sa nevykonanie stranou navrhnutých dôkazov jednotne nepovažuje za vadu zmätočnosti podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 a ani za vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p. [k tomu viď predovšetkým judikáty publikované pod R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000]. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu (v tomto prípade žalobcu) na spravodlivý proces.

24. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že z priebehu konania vyplýva jednoznačný záver o dostatočnosti vykonaného dokazovania, ktoré napokon odvolací súd v spojení s rozhodnutím súdu prvej inšancie i podrobne zhrnul v odôvodnení svojho rozhodnutia, a z ktorého vyplynul jeho súhlas s jednoznačným záverom okresného súdu, a to bez potreby zopakovania, či doplnenia dokazovania. Vo vzťahu k dovolacej námietke žalobcu, že odvolací súd mal v súlade s ust. § 384 ods. 2 a § 385 ods. 1 C.s.p. a v súvislosti s potrebou doplnenia dokazovania nariadiť pojednávanie, vo veci konajúci senát už v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/48/2020 a obdobne 2Obdo/17/2021 vysvetlil, že pojednávanie na odvolacom súde je fakultatívne, teda súd ho nariaďovať nemusí, okrem prípadov uvedených v ust. § 385 C.s.p., a to iba v prípade, ak je potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. decembra 2017, sp. zn. 8Cdo/187/2017). Odvolací

súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 384 ods. 1 C.s.p.). Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich napriek návrhu strany nevykonala súd prvej inštancie (§ 384 ods. 2 C.s.p.), a tiež za podmienok podľa § 366 C.s.p. (§ 384 ods. 3 CSP). O tom, či je potrebné vo veci zopakovať, alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje odvolací súd. Sám odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v súdnej veci uviedol, že súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Odvolací súd prejednal odvolanie podané žalobcom a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Rovnako už súd prvej inštancie podľa dovolacieho súdu dostatočne zdôvodnil, prečo zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom vyššie v bode 22. odôvodnenia tohto uznesenia uvedených svedkov, ako aj návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania oboznámením kompletnej dokumentácie vo vzťahu k obstarávaniu, opráv mostov v zlom stave, ktoré boli v kompetencii PSK, oboznámením dokumentácie k vybaveniu nenávratných finančných prostriedkov a oboznámením predmetnej záložnej zmluvy, keďže na základe svojho predbežného právneho posúdenia veci dospel k záveru, že vykonaním týchto dôkazov by nedospel k inému rozhodnutiu o veci, ako už na základe vykonaných dôkazov, vykonanie týchto ďalších navrhovaných dôkazov by teda bolo celkom neúčelne a ne hospodárne. S uvedeným záverom sa stotožnil i odvolací súd.

24.1. K námietke dovolateľa, že súd prvej inštancie nevykonala všetky navrhnuté dôkazy dovolací súd pripomína, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C.s.p.) a nie sporových strán. Ak súd teda nevykoná všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv. I z ust. § 182 C.s.p. druhej vety vyplýva, že ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené. Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

25. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je aj dovolacia námietka žalobcu, týkajúca sa prípadného nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov, ktorým súdy oboch inštancií následne dospeli podľa neho nesprávnym skutkovým zisteniam, a ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama o sebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nezakladá.

25.1. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži ani na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 C.s.p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), a rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C.s.p. a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Z obsahu dovolania je najvyššiemu súdu zrejmé, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore.

26. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

26.1. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené a po preskúmaní veci dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je protirečivé a arbitrárne, ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia a konanie pred odvolacím súdom v rozhodovanej veci nebolo postihnuté tvrdenou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p., preto považuje dovolanie žalobcu v tejto časti za nedôvodné.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

27. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalobcu prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., dovolací súd uvádza, že podané dovolanie je absolútne neprejednatelné.

28. Dovolateľ v časti dovolania, ktorého prípustnosť odvodzuje od ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. namieta nesprávne právne posúdenie zo strany súdov oboch inštancií tvrdiac nesprávnu aplikáciu ustanovení o záložnom práve zo strany súdov, konkr. ust. § 151a, § 151b ods. 1, § 151d ods. 3 a 4, § 151l ods. 1, § 151mb ods. 1 až 7 OZ na predmetnú vec a rovnako vytýka súdom, že tieto nesprávne neprihliadli ani k ust. osobitných právnych predpisov (§ 2 písm. a/, § 3 ods. 1, § 7 ods. 1, § 12 ods. 1, § 13 ods. 1, 2, 3, 9, § 15 ods. 1 a 4, § 24b ods. 2, § 33 ods. 1 a 3 zákona č. 528/2008 Z. z. a § 3 ods. 1, § 33 ods. 1 z. č. 292/2014 Z. z.).

V tejto súvislosti za dovolacím súdom doposiaľ nevyriešené a pre rozhodnutie vo veci podstatné označil dovolateľ nasledujúce tri právne otázky:

1./ Je možné použiť nenávratný finančný príspevok poskytnutý na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku uzatvorenej na základe § 12 ods. 1 a § 15 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov a účelne vyčlenený z Európskeho fondu regionálneho rozvoja iba pre oprávnené a skutočne vynaložené výdavky Projektu pre účastníkov Projektu, vrátane podzhotoviteľov, na uspokojenie záložného veriteľa pri výkone jeho záložného práva, ktoré nebolo zriadené v rámci a v prospech Projektu, resp. ktoré nevzniklo v oprávnenom období v zmysle príslušnej Výzvy, v zmysle ust. o záložnom práve podľa ust. § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka?

2./ Vztahujú sa peňažné prostriedky z fondov Európskeho spoločenstva, resp. z Európskeho fondu regionálneho rozvoja, vyčlenené pre Projekt, poskytnuté ako nenávratný finančný príspevok na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku uzatvorenej na základe § 12 ods. 1 a § 15 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov, aj na podzhotoviteľov Projektu?

3./ Je vylúčená v dôsledku uplatnenia záložného práva záložného veriteľa, ktoré nebolo zriadené v rámci a v prospech Projektu, resp. ktoré nevzniklo v oprávnenom období a pre oprávnené výdavky v zmysle príslušnej Výzvy, aplikácia komunitárneho práva Európskej únie a zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov na Projekt, pre ktorý bol poskytnutý príspevok z fondu Európskej únie, resp. Európskeho fondu regionálneho rozvoja na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku uzatvorenej na základe § 12 ods. 1 a § 15 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov?

28.1. Žalobca tvrdí nesprávne právne posúdenie i v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ktorej nedostatok u žalovaného konštatujú súdy oboch inštancií. Dovolateľ tvrdí, že žalovaný, ktorý bol zapojený do zmluvného vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou HANT BADS, a.s., a ktorý nepoukázal peňažné prostriedky v zmysle dodatku č. 1 k zmluve o dielo č. 1 na správny, schválený a zverejnený bankový účet banky VÚB, a.s., ale na nesprávny, nechválený a nezverejnený bankový účet banky

UniCredit Bank, ktorá vôbec nespĺňala podmienky Projektu a jeho Výzvy, je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti a má pasívnu vecnú legitímáciu vo veci náhrady škody, keďže ju týmto spôsobil žalobcovi, pričom to nevyklučuje ani samostatné uzatvorenie zmluvy o dielo č. 1 medzi zhotoviteľom a podzhotoviteľom, keďže na to, aby bol žalobca uspokojený nebolo už potrebné konanie spoločnosti HANT BA DS, a.s. ako zhotoviteľa, ale práve žalovaného. V tejto súvislosti má dovolateľ za to, že ďalšou právnou otázkou, ktorá nebola dovolacím súdom doposiaľ riešená, je:

4./ či uzatvorenie zmluvy o dielo medzi zhotoviteľom a podzhotoviteľom zbavuje zodpovednosti objednávateľa za škodu podľa ust. § 415 a § 420 OZ, spôsobenú podzhotoviteľovi.

29. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C.s.p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C.s.p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C.s.p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C.s.p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

30. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C.s.p.). Žalobca prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C.s.p. dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

31. Dovolací súd k žalobcom namietanému nesprávnomu právnomu posúdeniu súdmi oboch inštancií úvodom uvádza, že je očividné, že dovolateľ naprieč celým dovolaním opakuje svoje tvrdenia k jednotlivým častiam svojho žalobou uplatňovaného nároku, známe z konania pred súdmi nižších inštancií, a sumarizuje z ich strany podľa neho nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne rozhodnutia, avšak neformuloval žiadnu právnu otázku, od vyriešenia, ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Podľa ustanovenia § 442 C.s.p. je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení. Najvyšší súd zdôrazňuje fakt, že dovolanie nie je možné považovať za ďalšie odvolanie (k tomu viď. ust. § 366 C.s.p.). Aj v tomto prípade platí, že samotná nespokojnosť so závermi rozhodnutia súdu, či polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 C.s.p. (viď sp. zn. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

32. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 C.s.p.), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu, a či ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje príslušné zákonné ustanovenie. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je teda uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu. Ak dovolanie nespĺňa predmetné podmienky, dovolací dôvod podľa § 432 C.s.p. nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p., čo predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

33. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namieta nesprávne právne posúdenie, predmetné náležitosti neobsahuje.

33.1. Všeobecne platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a

ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

33.2. Dovolací súd zdôrazňuje, že pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej - a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

33.3. Dovolací súd uvádza, že odpoveď ani na jednu z dovolaateľom položených otázok z hľadiska rozhodnutia súdov nebola rozhodujúca a kľúčová.

34. Zásadným pre rozhodnutie vo veci bola konštatácia súdov, že nebolo v konaní preukázané, že by žalovaný bol tým subjektom, od ktorého môže žalobca náhradu škody špecifikovanej v žalobe požadovať. Súd vo svojich rozhodnutiach jednoznačne uviedli, že žalovaný nebol so žalobcom v obchodnozáväzkovom vzťahu, z ktorého by mu vyplývali nejaké povinnosti, porušením ktorých by žalobcovi v priamej bezprostrednej príčinnej súvislosti vznikla škoda, ktorú si žalobca uplatnil žalobou voči žalovanému. Dôvodom zamietnutia žaloby bola skutočnosť, že žalovaný neporušil žiadny svoj záväzok, resp. žiadnu svoju zmluvnú povinnosť, teda tu absentuje už prvý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, a to protiprávny úkon, v dôsledku čoho absentuje aj tretí predpoklad, ktorým je príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom (existencia takéhoto protiprávneho úkonu preukázaná nebola) a škodou, ktorá mala žalobcovi vzniknúť. Žalovaný bol povinný plniť a finančné prostriedky uhradiť banke UniCredit Bank z dôvodu, že banka ako záložný veriteľ preukázala žalovanému vznik záložného práva. Konečné rozhodnutie súdov teda záviselo od posúdenia právnej otázky, či je možné na súdený prípad aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho práva o záložnom práve. Odvolací súd považoval dokonca za irelevantnú námietku žalobcu, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevyjadril k účelu zmluvy o poskytnutí NFP, neaplikoval jej ustanovenia a neprihliadol na porušenie zmluvy o poskytnutí NFP. Zásadnou pre rozhodnutie súdov vo veci je skutočnosť, že finančné prostriedky vyplatené banke UniCredit Bank nepatrili žalobcovi, a ak by žalovaný aj neplnil banke UniCredit Bank na základe preukázania vzniku záložného práva k pohľadávke spoločnosti HANT BA DS, a.s. voči žalovanému, tak by plnil obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s., nie žalobcovi, a to na osobitne dňa 24. júna 2015 zriadený viazaný účet medzi obchodnou spoločnosťou HANT BA DS, a.s. (majiteľ účtu) a VÚB, a.s., ktorý sa Zmluvou o dielo č. 1 týkal iba dohodnutého platobného miesta, teda nie je ním menená pasívna legitimácia k prijatiu platby. Žalovaný pri plnení svojich záväzkov zo zmlúv žiadnym spôsobom nezasiahol do práv žalobcu z dôvodu, že nebol so žalobcom v žiadnom zmluvnom vzťahu a žalovaný sa ani iným spôsobom nezaviazal, že bude plniť žalobcovi namiesto toho, aby plnil zhotoviteľovi diela - obchodnej spoločnosti HANT BA DS, a.s. Najvyšší súd tiež dáva do pozornosti, že záložné právo spoločnosť HANT BA DS, a.s. zriadila na všetky, aj budúce pohľadávky projektu voči žalovanému.

35. Vo vzťahu k prvej otázke dovolaťľa, či je možné použiť nenávratný finančný príspevok poskytnutý na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, účelne vyčlenený z Európskeho fondu regionálneho rozvoja iba pre oprávnené a skutočne vynaložené výdavky Projektu na uspokojenie záložného veriteľa pri výkone jeho záložného práva, ktoré nebolo zriadené v rámci a v prospech Projektu, v zmysle ust. o záložnom práve podľa ust. § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka, najvyšší súd uvádza, že táto nebola pre rozhodnutie vo veci kľúčová, nakoľko otázka aplikácie príslušných ustanovení záložného práva upravená OZ, v súvislosti s výdavkami Projektu, nebola predmetom skúmania v rámci predmetného konania pred súdmi oboch inštancií.

36. Rovnako tak odpoveď na druhú dovolaciu otázku, či sa vzťahujú peňažné prostriedky z fondov Európskeho spoločenstva, resp. z Európskeho fondu regionálneho rozvoja, vyčlenené pre Projekt, poskytnuté ako nenávratný finančný príspevok na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku aj na podzhotoviteľov Projektu, ostáva bez dopadu na rozhodnutie vo veci.

37. Vo vzťahu k tretej dovolaateľom položenej otázke, či je vylúčená v dôsledku uplatnenia záložného práva záložného veriteľa, ktoré nebolo zriadené v rámci a v prospech Projektu, resp. ktoré nevzniklo v oprávnenom období a pre oprávnené výdavky v zmysle príslušnej Výzvy, aplikácia komunitárneho práva Európskej únie a zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov, dovolací súd uvádza, že použitie predmetných ustanovení by bolo relevantné vo vzťahu medzi žalovaným ako prijímateľom a Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, ako poskytovateľom v zmysle § 15 ods. 1 Zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov.

38. Žalobca tvrdí nesprávne právne posúdenie i v otázke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Tvrdí, že v súdnej veci je žalovaný nositeľom hmotnoprávnej povinnosti a má pasívnu vecnú legitímáciu vo veci náhrady škody, keďže ju týmto spôsobil žalobcovi, pričom to nevylučuje ani samostatné uzatvorenie zmluvy o dielo č. 1 medzi zhotoviteľom a podzhotoviteľom. Ďalšou právnou otázkou, ktorá nebola dovolacím súdom doposiaľ riešená, je podľa dovolateľa otázka, či uzatvorenie zmluvy o dielo medzi zhotoviteľom a podzhotoviteľom zbavuje zodpovednosti objednávateľa za škodu podľa ust. § 415 a § 420 OZ, spôsobenú podzhotoviteľovi.

38.1. Uvedenú dovoláciu otázku, resp. odpoveď na ňu hodnotí dovolací súd ako irelevantnú. Žiadny zo súdov v konaní netvrdil, že uzatvorenie zmluvy o dielo medzi zhotoviteľom a podzhotoviteľom zbavuje zodpovednosti objednávateľa za škodu podľa ust. § 415 a § 420 OZ, spôsobenú podzhotoviteľovi. Súdny oboch inštancií sa otázkou zodpovednosti za škodu v zmysle ust. Občianskeho i Obchodného zákonníka vo vzťahu k žalovanému zaoberali, uvedené je zrejmé z bodov 12. až 16. a 29. a nasl. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a z rozhodnutí súdov jednoznačne vyplýva ich záver, že uzatvorenie zmluvy o dielo medzi zhotoviteľom a podzhotoviteľom v zásade nezbavuje zodpovednosti objednávateľa za škodu spôsobenú podzhotoviteľovi, a teda objednávateľ nie je automaticky vylúčený zo zodpovednosti za vzniknutú škodu podzhotoviteľovi. Práve pri skúmaní predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu sa súdy oboch inštancií zhodli na závere, že nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti zo strany žalovaného, ktorá vyplýva z nejakého právneho úkonu a musí absentovať aj tretí vyššie uvádzaný predpoklad, ktorým je príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom (existencia takéhoto protiprávneho úkonu preukázaná nebola) a škodou, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, a ktorú špecifikuje v žalobnom návrhu. Ak by konaním žalovaného žalobcovi aj vznikla škoda, žalovaný za ňu nenesie zodpovednosť, keďže tu chýbajú dva z troch nevyhnutných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu, a to protiprávne konanie žalovaného a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou. Ak žalovaný plnil záložnému veriteľovi, tak splnil len svoju zákonnú povinnosť, ktorá mu vyplývala z ust. § 151mb Občianskeho zákonníka. Tvrdenie dovolateľa, že súdy nesprávne právne vec posúdili v otázke, že uzatvorenie zmluvy o dielo medzi zhotoviteľom a podzhotoviteľom zbavuje zodpovednosti objednávateľa za škodu podľa ust. § 415 a § 420 OZ, spôsobenú podzhotoviteľovi, sa nezakladá na pravde. Súdny tiež správne uviedli, že škodu vo vzťahu k žalobcovi spôsobila spoločnosť HANT BA DS, a.s., keď o zriadení záložného práva k pohľadávkam Projektu pri uzatvorení Zmluvy o dielo č. 2 so žalobcom, tohto s uvedenou skutočnosťou neoboznámila.

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle uvedeného záverom uvádza, že prípustnosť dovolania žalobcu ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., nie je procesne daná, preto dospel k záveru, že dovolanie je v tejto časti potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p.

40. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalobcu podľa ust. § 420 písm. f/ C.s.p. ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c/ a f/ C.s.p. odmietol.

41. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C.s.p.

42. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C.s.p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok